

Warszawa, dnia 31 października 2012 r.

Poz. 1203

USTAWA

z dnia 14 września 2012 r.

o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) obowiązki w zakresie informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię lub wpływie tych produktów na zużycie energii;
- 2) zasady organizacji i działania systemu kontroli wykonywania obowiązków w zakresie informowania, o którym mowa w pkt 1.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do produktów wykorzystujących energię, dla których wymagania dotyczące sporządzania dokumentacji technicznej oraz stosowania etykiet i kart określają akty Komisji Europejskiej wydane na podstawie kompetencji delegowanych przez Parlament Europejski i Radę, zwane dalej „aktami delegowanymi”.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz aktów delegowanych.

3. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) produktów używanych;
- 2) środków przewozu osób lub rzeczy;
- 3) tabliczek znamionowych lub ich odpowiedników umieszczanych ze względów bezpieczeństwa na produktach wykorzystujących energię;
- 4) urządzeń i instalacji oraz obiektów związanych z obronnością lub bezpieczeństwem państwa, stanowiących integralne części systemów techniki wojskowej lub uzbrojenia, ratowniczo-gaśniczych oraz ochrony granic, lub stosowanych w więziennictwie, należących do jednostek, o których mowa w art. 21a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059).

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dostawca – producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela lub importera w Unii Europejskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, który wprowadza do obrotu w tych państwach produkt wykorzystujący energię lub oddaje go do użytku na terytorium tych państw; w przypadku braku producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela lub importera, za dostawcę uznaje się także osobę fizyczną lub osobę prawną, która wprowadza do obrotu w tych państwach produkt wykorzystujący energię lub oddaje go do użytku na terytorium tych państw;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcji, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą dokonuje się zmiany ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne oraz ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej.

- 2) dystrybutor – osobę fizyczną lub osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która sprzedaje, wynajmuje, oferuje w sprzedaży ratalnej, lub wystawia do sprzedaży produkt wykorzystujący energię, po jego wprowadzeniu do obrotu;
- 3) etykieta – nalepkę lub tabliczkę zawierającą informacje o klasie efektywności energetycznej oraz innych podstawowych zasobach zużywanych przez produkt wykorzystujący energię;
- 4) inne podstawowe zasoby – wodę, chemikalia lub inne substancje zużywane przez produkt wykorzystujący energię podczas jego używania;
- 5) karta – charakterystykę techniczną zawierającą informacje techniczne dotyczące produktu wykorzystującego energię, zgodnie z wymaganiami określonymi w aktach delegowanych;
- 6) klasa efektywności energetycznej – oznaczenie literowe zamieszczone na etykiecie, informujące o zużyciu energii przez produkt wykorzystujący energię lub o wpływie tego produktu na zużycie energii;
- 7) oddawanie do użytku – pierwsze użycie produktu wykorzystującego energię, który nie został wprowadzony do obrotu na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zgodnie z przeznaczeniem;
- 8) produkt wykorzystujący energię – produkt zużywający energię lub mający wpływ na jej zużycie podczas jego używania wprowadzony do obrotu lub oddany do użytku w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, łącznie z częściami, które mają być do niego wbudowane, które to części są wprowadzane do obrotu, lub oddawane do użytku użytkownikom końcowym, jako części osobne, których oddziaływanie na środowisko może być oceniane oddzielnie;
- 9) wprowadzenie do obrotu – udostępnienie produktu wykorzystującego energię po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w celu jego używania, lub dystrybucji, nieodpłatnie albo za opłatą, niezależnie od sposobu jego sprzedaży.

Rozdział 2

Obowiązki w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię lub wpływie tych produktów na zużycie energii oraz innych podstawowych zasobów

Art. 4. 1. Dostawca jest obowiązany do:

- 1) dołączenia do produktu wykorzystującego energię, wprowadzanego do obrotu lub oddawanego do użytku, etykiety i karty sporządzonych w języku polskim;
- 2) dołączenia karty do wszelkich broszur lub innej dokumentacji dostarczanej wraz z produktem wykorzystującym energię;
- 3) umieszczenia na etykiecie i w karcie danych zgodnych z parametrami technicznymi produktu wykorzystującego energię.

2. Etykieta jest dostarczana dystrybutorowi nieodpłatnie.

3. Dystrybutor jest obowiązany umieścić na produkcie wykorzystującym energię etykietę w widocznym miejscu oraz udostępnić użytkownikowi końcowemu kartę tego produktu.

4. Informacje, jakie należy zamieścić na etykiecie i w karcie o zużyciu energii przez produkt wykorzystujący energię podczas jego sprzedaży na odległość lub z wykorzystaniem innych form sprzedaży lub wynajmu określają akty delegowane.

5. Akty delegowane określają także sposób informowania użytkowników końcowych korzystających z form sprzedaży lub wynajmu, o których mowa w ust. 4, o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię, przed nabyciem tych produktów.

6. Umieszczenie na produkcie wykorzystującym energię etykiety oraz dołączenie do niego karty oznacza zgodę dostawcy na upublicznienie informacji zamieszczonych na etykiecie i w karcie.

Art. 5. 1. Dostawca, w celu umożliwienia organom, o których mowa w art. 10 ust. 1, oraz Komisji Europejskiej dokonania oceny rzetelności informacji zamieszczonych na etykiecie i w karcie, jest obowiązany do:

- 1) sporządzenia dokumentacji technicznej produktu wykorzystującego energię umożliwiającej ocenę rzetelności informacji zamieszczonych na etykiecie oraz w karcie;
- 2) przechowywania dokumentacji technicznej produktu wykorzystującego energię, do celów kontrolnych, przez okres 5 lat od daty wyprodukowania ostatniego egzemplarza produktu wykorzystującego energię, którego dokumentacja ta dotyczy.

2. Dokumentacja techniczna produktu wykorzystującego energię zawiera w szczególności:

- 1) opis tego produktu;
- 2) wyniki przeprowadzonych badań, o ile są istotne;
- 3) wyniki testów, o ile są dostępne, w tym testów przeprowadzanych przez notyfikowane jednostki w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności.

3. Dostawca udostępnia dokumentację techniczną produktu wykorzystującego energię na żądanie organów, o których mowa w art. 10 ust. 1, oraz Komisji Europejskiej, w terminie 10 dni od dnia zgłoszenia żądania.

Art. 6. 1. Zakazuje się:

- 1) wprowadzania do obrotu produktów wykorzystujących energię, do których nie dołączono etykiety i karty, oraz dla których nie sporządzono dokumentacji technicznej;
- 2) umieszczania na produkcie wykorzystującym energię etykiet, znaków, symboli lub napisów, które mogą wprowadzić w błąd użytkowników końcowych o zużyciu energii przez ten produkt lub wpływie tego produktu na zużycie energii lub innych podstawowych zasobów;
- 3) posługiwania się etykietą w sposób nieuprawniony.

2. Przez posługiwanie się etykietą w sposób nieuprawniony rozumie się posługiwanie się etykietą w sposób inny niż określony w ustawie i aktach delegowanych.

Art. 7. 1. W przypadku gdy dostawca lub dystrybutor reklamuje produkt wykorzystujący energię, w szczególności w postaci reklamy prasowej, elektronicznej, w programach radiowych lub telewizyjnych, lub w innych środkach komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.³⁾), i zamieszcza w tej reklamie informacje o cenie tego produktu lub zużyciu przez niego energii, jest obowiązany zamieścić także informację o klasie efektywności energetycznej tego produktu.

2. Przez reklamowanie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się informowanie o produkcie wykorzystującym energię lub zachęcanie do jego nabywania, mające na celu zwiększenie sprzedaży tego produktu.

Art. 8. Minister właściwy do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, po wydaniu przez Komisję Europejską wymagań dotyczących dokumentacji technicznej, etykiety oraz karty, dla danego rodzaju produktu wykorzystującego energię, szczegółowe wymagania dotyczące dokumentacji technicznej, treści i wzoru etykiety, a także treści karty dla danego rodzaju produktu wykorzystującego energię, mając na uwadze rzetelne dostarczanie informacji o tym produkcie.

Rozdział 3

Kontrola wykonywania obowiązków w zakresie informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię

Art. 9. 1. W celu przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu lub oddawaniu do użytku produktów wykorzystujących energię:

- 1) do których nie dołączono etykiety i karty, oraz dla których nie sporządzono dokumentacji technicznej,
- 2) na których umieszczono etykiety i karty zawierające dane niezgodne z parametrami technicznymi tych produktów – tworzy się system kontroli produktów wykorzystujących energię, zwany dalej „systemem kontroli”.

2. Do zadań systemu kontroli należy kontrolowanie wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 4, art. 5 i art. 7 ust. 1, oraz przestrzegania zakazów, o których mowa w art. 6.

Art. 10. 1. System kontroli tworzą wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej oraz Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwani dalej „organami kontrolującymi”.

2. Organy kontrolujące:

- 1) przedstawiają Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanemu dalej „Prezesem UOKiK”:
 - a) w zakresie działania wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej – okresowe plany pracy sporządzone na podstawie planów kontroli, o których mowa w art. 11 ust. 2 pkt 4,
 - b) w zakresie działania Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej – okresowe plany kontroli produktów wykorzystujących energię wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku;

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 i Nr 216, poz. 1371, z 2009 r. Nr 201, poz. 1540 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459 i Nr 134, poz. 779.

- 2) informują Prezesa UOKiK o wynikach przeprowadzonych kontroli;
- 3) sporządzają i przekazują Prezesowi UOKiK roczne sprawozdania z przeprowadzonych kontroli do dnia 31 marca roku następnego.

3. Prezes UOKiK może zgłaszać uwagi do planów, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b.

Art. 11. 1. Prezes UOKiK jest organem monitorującym system kontroli.

2. Do zadań Prezesa UOKiK należy:

- 1) monitorowanie stosowania przepisów dotyczących informowania o zużyciu energii oraz innych podstawowych zasobów przez produkty wykorzystujące energię;
- 2) współpraca z organami kontrolującymi;
- 3) gromadzenie informacji o wynikach kontroli produktów wykorzystujących energię;
- 4) przygotowywanie, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.⁴⁾), okresowych planów kontroli przeprowadzanych przez wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej.

3. Prezes UOKiK na podstawie wyników monitorowania, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, sporządza co cztery lata sprawozdanie z wykonania obowiązków określonych w ustawie i przekazuje je Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 czerwca roku, w którym sprawozdanie to sporządzono.

Art. 12. Kontrola może być prowadzona u dostawcy lub dystrybutora, zwanych dalej „kontrolowanymi”.

Art. 13. 1. Do prowadzenia kontroli stosuje się odpowiednio przepisy art. 40 ust. 1, 2 i 3, art. 40b ust. 2 i 3, art. 40c, art. 40d, art. 40e, art. 40f oraz art. 40i ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i Nr 227, poz. 1367).

2. Do pobierania i badania próbek produktów wykorzystujących energię stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej oraz akty delegowane.

3. Do czynności kontrolnych oraz badań przeprowadzanych podczas wykonywania czynności kontrolnych stosuje się przepisy o ochronie informacji niejawnych, a także o ochronie danych osobowych.

Art. 14. 1. W przypadku stwierdzenia niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4, art. 5 lub art. 7 ust. 1, lub nieprzestrzegania zakazów, o których mowa w art. 6, organ kontrolujący może zwrócić się do kontrolowanego o:

- 1) usunięcie niezgodności lub
- 2) wstrzymanie sprzedaży produktu wykorzystującego energię, lub
- 3) wycofanie produktu wykorzystującego energię z obrotu lub z użytku, lub
- 4) wstrzymanie się z udostępnianiem produktu wykorzystującego energię, lub
- 5) zaprzestanie reklamowania produktu wykorzystującego energię

– oraz przedstawienie dowodów podjętych działań w terminie określonym przez organ kontrolujący.

2. Jeżeli kontrolowany nie przedstawi dowodów podjętych działań, w terminie ustalonym przez organ kontrolujący lub w wyniku kontroli stwierdzono, że działania takie nie zostały podjęte, organ kontrolujący może wydać decyzję:

- 1) nakazującą dystrybutorowi wstrzymanie sprzedaży produktów wykorzystujących energię,
- 2) nakazującą dostawcy wycofanie z obrotu lub użytku produktu wykorzystującego energię,
- 3) zakazującą udostępniania produktu wykorzystującego energię,
- 4) zakazującą reklamowania produktu wykorzystującego energię

– w terminie określonym przez organ kontrolujący.

3. Organ kontrolujący może przeprowadzić kontrolę w celu ustalenia, czy kontrolowany wykonał decyzję, o której mowa w ust. 2.

Art. 15. 1. Organ kontrolujący informuje Prezesa UOKiK o wydanych decyzjach, o których mowa w art. 14 ust. 2.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 106, poz. 622 i Nr 153, poz. 903.

2. Prezes UOKiK niezwłocznie informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej o decyzji wydanej przez organ kontrolujący, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Art. 16. 1. W przypadku stwierdzenia, że produkt wykorzystujący energię nie spełnia wymagań określonych w etykiecie lub w karcie, opłaty za badania, o których mowa w art. 13 ust. 2 lub 3, ponosi dostawca.

2. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, organ kontrolujący ustala, w drodze decyzji, na podstawie kosztów poniesionych w związku z badaniami produktu wykorzystującego energię.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 4

Kary pieniężne

Art. 17. 1. Karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 4 oraz w art. 5;
- 2) nie przestrzega zakazu, o którym mowa w art. 6;
- 3) uniemożliwia lub utrudnia organowi kontrolującemu przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 12;
- 4) nie wykonał decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 2, w terminie określonym przez organ kontrolujący.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, kara pieniężna wynosi od pięciokrotnego do dwudziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, kara pieniężna wynosi od pięciokrotnego do piętnastokrotnego przeciętnego wynagrodzenia.

4. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, wymierza, w drodze decyzji, organ kontrolujący.

5. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, ustala się, uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków.

6. Termin zapłaty kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

7. Należności pieniężne z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

8. Egzekucja kary pieniężnej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji należności pieniężnych.

9. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 i 1101).

Art. 18. Właściwość miejscową organu kontrolującego w sprawach, o których mowa w art. 14 ust. 2 i w art. 17, ustala się według miejsca przeprowadzenia kontroli.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 19. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.⁵⁾) w art. 3 w ust. 1 po pkt 1c dodaje się pkt 1d w brzmieniu:

„1d) kontrola produktów wykorzystujących energię wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku w zakresie wymienionym w następujących aktach delegowanych:

- a) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1059/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 1),

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 106, poz. 622 i Nr 153, poz. 903.

- b) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 17),
- c) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1061/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla pralek dla gospodarstw domowych (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 47),
- d) rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 626/2011 z dnia 4 maja 2011 r. uzupełniającym dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla klimatyzatorów (Dz. Urz. UE L 178 z 06.07.2011, str. 1);”.

Art. 20. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 199 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Prezes UKE, jako organ kontrolujący w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 września 2012 r. o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię (Dz. U. poz. 1203), jest uprawniony do kontroli wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku produktów wykorzystujących energię, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64).”;

2) w art. 200:

a) w ust. 1 po pkt 6a dodaje się pkt 6b w brzmieniu:

„6b) nieodpłatnego pobierania próbek wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku produktów, o których mowa w art. 199 ust. 1b, oraz zatrzymania próbek do czasu prawomocnego zakończenia postępowania;”;

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 5, 6, 6a i 7, dotyczą urządzeń w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej.”;

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do pobierania i badania próbek produktów, o których mowa w art. 199 ust. 1b, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27–31 ustawy, o której mowa w ust. 4, oraz akty delegowane w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 199 ust. 1b.”.

Art. 21. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. Nr 94, poz. 551 oraz z 2012 r. poz. 951) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia:

- 1) dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz. Urz. UE L 114 z 27.04.2006, str. 64);
- 2) art. 3 ust. 1 lit. c oraz art. 9 dyrektywy 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz. Urz. UE L 153 z 18.06.2010, str. 1).”;

2) w art. 11 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi działania informacyjno-edukacyjne o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię w rozumieniu ustawy z dnia 14 września 2012 r. o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię (Dz. U. poz. 1203).”.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578, z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i 587, Nr 134, poz. 779, Nr 153, poz. 903, Nr 171, poz. 1016, Nr 233, poz. 1381 i Nr 234, poz. 1390 oraz z 2012 r. poz. 908.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 22. 1. Maksymalny limit wydatków budżetu państwa przeznaczonych na realizację zadań z zakresu kontroli i monitorowania systemu kontroli, na lata 2013–2022 wynosi 51 208 tys. zł, z tym że w roku:

- 1) 2013 – 5639 tys. zł;
- 2) 2014 – 4843 tys. zł;
- 3) 2015 – 4893 tys. zł;
- 4) 2016 – 4946 tys. zł;
- 5) 2017 – 5000 tys. zł;
- 6) 2018 – 5057 tys. zł;
- 7) 2019 – 5115 tys. zł;
- 8) 2020 – 5175 tys. zł;
- 9) 2021 – 5238 tys. zł;
- 10) 2022 – 5302 tys. zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, na dany rok budżetowy, zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach kontroli sprawowanej przez organy kontrolujące.

3. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest odpowiednio Prezes UOKiK lub Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

4. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, jest odpowiednio Prezes UOKiK lub Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Art. 23. Wymagania dotyczące sporządzania dokumentacji technicznej oraz stosowania etykiet i kart dla urządzeń wykorzystujących energię, określone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w przepisach wydanych na podstawie art. 52 ust. 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne zachowują moc do dnia wejścia w życie aktu delegowanego.

Art. 24. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *B. Komorowski*